

T. Sarnowski

Orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X z dnia 10 lipca 1976 r. (KD 5)

Palestra 22/1(241), 92-93

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wypadku naruszenia art. 70 § 1 pkt 2 k.p.k.) na treść orzeczenia. Według SN przepis art. 388 pkt 6 k.p.k. ma na myśli tylko te uchybienia, które faktycznie naruszyły prawo oskarżonego do obrony (np. uniemożliwiły obrońcy udział w postępowaniu karnym),¹⁰ przy czym zgodnie ze stanowiskiem zajęтым w wyroku z dnia 4.XII.1974r. V KR 321/74¹¹ przez uchybienie określone w art. 388 k.p.k. rozumieć należy przede wszystkim i z reguły uchybienia mogące zachodzić w toku postępowania przed sądem.

Ramy niniejszej glosy uniemożliwiają szersze zajęcia się cytowanymi przykładami wykładni art. 388 k.p.k. Zaznaczę tylko, że jeśli chodzi o pogląd wyrażony w wyroku V KR 321/74, to

w grę wchodziłaby przede wszystkim krytyka stanowiska SN. Z tego też głównie powodu poprzestaną na stwierdzeniu, że rodzić może niepokój tendencja do przenoszenia pewnych kwestii ze sfery faktów w sferę ocen, nadmierna bowiem relatywizacja utrudniać może ustalenie granic indywidualnej odpowiedzialności za czyn przestępny.

5. Na zakończenie wypadu więc postulować, żeby praktyka odczytywała pogląd wyrażony w tezie uchwały w oderwaniu od tej części uzasadnienia, w której SN utożsamia badanie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego z badaniem poczytalności. Co do tego ostatniego punktu pogląd mój nie uległ żadnej zmianie.

Włodzimierz Kubala

¹⁰ Por. np. postanowienie z dnia 19.III.1977 r. II KZ 55/77, OSNKW 4-5/1977, poz. 46 oraz wyrok z dnia 14.XI.1975 r. KR 246/75, OSNKW 7-8/1976, poz. 95.

¹¹ OSNKW 3-4/1975, poz. 44, s. 62.

Z ORZECZNICTWA WOJEWÓDZKICH KOMISJI DYSCYPLINARNYCH

ORZECZENIE

Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X

z dnia 10 lipca 1976 r.

(KD 5/76)

Nie usprawiedliwione niestawiennictwo do pracy aplikanta adwokackiego w zespole adwokackim stanowi poważne naruszenie obowiązków zawodowych i uzasadnia wymierzenie mu surowej kary dyscyplinarnej.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X uznała za winnego apl. adw. AB tego, że w okresie od 17 maja do 29 maja 1976 r. nie sta-

wił się do pracy w Zespole Adwokackim Nr 1 w Y bez usprawiedliwienia swojej nieobecności, przez co wyczerpał znamiona przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 93 ust. 1 u.o. u.a. z dnia 19.XII.1963 r. (Dz. U. Nr 57, poz. 309), i za ten czyn wymierzyła obwinionemu karę dyscyplinarną z awieszenia w czynnościach zawodowych na okres lat dwóch.

Uzasadnienie

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Komisja Dyscyplinarna ustaliła następujący stan faktyczny:

Obwiniony apl. adw. AB został wpisany na listę aplikantów adwokackich na podstawie uchwały Rady Adwokackiej w X z dnia 29.VI.1974 r. i z dniem 2.IX.1974 r. rozpoczął wykonywanie aplikacji w Zespole Adwokackim Nr 1 w Y.

Obwiniony w okresie od dnia 2.IX.1974 r. aplikował pod patronatem adw. J. S., a od dnia 2.II.1976 r. patronat nad nim sprawował adw. J.T.

Na skutek zawiadomienia kierownika Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Y z dnia 28.V.1976 r. rzecznik dyscyplinarny wszczął przeciwko apl. adw. AB dochodzenie dyscyplinarne o czyn z art. 93 ust. 1 u.o u.a., a następnie, opierając się na zebranych w sprawie materiale dowodowym, wniósł przeciwko obwinionemu akt oskarżenia oraz złożył wnioski o tymczasowe zawieszenie obwinionego w wykonywaniu czynności zawodowych.

Obwiniony na rozprawie (podobnie jak i przedtem w trakcie prowadzonego przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego) przyznał się do zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, przyznając się zaś to w świetle pozostałych zebranych w sprawie dowodów (k. 1 akt, zeznania św. S. i T.) nie budzi żadnych wątpliwości.

W tym stanie rzeczy Komisja Dyscyplinarna doszła do wniosku, że obwiniony apl. adw. AB na skutek nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy w dniach od 17 do 29 maja 1976 r. dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 93 ust. 1 u.o u.a. z dnia 19.XII.1963 r. i za ten czyn wymierzyła obwinionemu karę dyscyplinarną zawieszenia w czynno-

ściach zawodowych na okres lat dwóch na podstawie art. 94 ust. 1 pkt 4 powyższej ustawy.

Przy wymierzeniu tego rodzaju kary Komisja, mając na uwadze wyrażoną przez obwinionego skruchę i szczere przyznanie się do zarzucanego mu czynu, doszła do wniosku, że orzeczenie *in casu* kary wydalenia z adwokatury, o co zgodnie wnosili rzecznik dyscyplinarny i prokurator, byłoby dla obwinionego karą zbyt dolegliwą i zamykającą mu praktycznie (przynajmniej na dłuższy czas) drogę do wykonywania zawodów czysto prawniczych, a więc w sądownictwie, prokuraturze, w państwowym arbitrażu gospodarczym oraz w charakterze radcy prawnego. Samokrytyczna ocena czynu, jakiej dokonał obwiniony na rozprawie oraz wsześniej jeszcze w postępowaniu dochodzeniowym (k. 4, 5 i 14 akt), a także korzystne wrażenie, jakie wyniosła Komisja przy zetknięciu się z obwinionym na rozprawie, stworzyły w odczuciu składu orzekającego przekonanie, że czyn jakiego dopuścił się obwiniony, miał charakter przypadkowy i że wymierzona kara w zupełności spełni swój cel wychowawczy na przyszłość. Godzi się dodać, że przy wymiarze kary Komisja miała również na uwadze dobre opinie o obwinionym z okresu przed wpisaniem go na listę aplikantów adwokackich (k. 3, 4 i 5 akt osob.), dobre wyniki w nauce na uniwersytecie (k. 8 akt osob.) i na egzaminie sędziowskim (k. 7 akt osob.), a także dobre wywiązywanie się przezeń z obowiązków podczas aplikacji w Zespole Adwokackim w Y (k. 20 i 23 akt osob. i zezn. św. T.).

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie § 54 pkt 2 lit. c rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 22.XII.1964 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7).

Opracował adw. T. Sarnowski